

ticle]], és a l'esq. de la Pallaresa, pocs k. al N. de Sort. Tractant-se de drets de gent privada, llurs drets fan suposar més proximitat que els drets d'un monestir.

Lingüísticament aquells paral·lismes, duen a partir d'ARREBA-N-OI, altre derivat d'*arriba*, qui sap si amb el sentit de vileta germana de *Somponui*. En tot cas en aquest i en l'anterior tenim la -n- que retrobem amb el mateix paper unitiu en molts NLL bascoïdes, com el cerdà *Saneja* < ETXE-N-EGI-A, *Subenui(x)* CUBI-N-OI, *Estè-n-òs* < ESTO-N-OTZ (*Btr. Nfg.* 1973, 44), i en molts noms bascongats: nexa segurament relacionat amb la desinència -n de la declinació basca (que ha acabat per soldar-se formant moltes parelles com -goie/goien, -gure/guren).

Quant a *Rabenui* en particular, notem que són en gran nombre els noms nostres, com *Serenui*, *Casternui*, *Paternoy*, *Cambrenui*, *Beranui*, *Montanui* (< MENDI-N-OI), *Campanuixos*, i el mateix *Somponui*.

Sobre la connexió de *Rep* amb el basc *arriba* resta només un escrúpol en el detall fonètic, escrúpol que afectaria només el nom català simple *Rep* (no els aragonesos-cast., ni el grup derivat que acabem d'exposar). Una -B- intervocàlica en venir a la fi de mot esdevé -y en la nostra fonètica: encara que les mencions antigues *Reb* amb -b presentin una antiga sonora, deguda a la sonorització romànica de les sordes intervocàliques, tanmateix no podria haver-hi -B- des dels orígens.

Tinguem present, però, que l'ibero-basc dels nostres Pirineus s'havia de separar molt, certament, del basc conegut pels dialectes post-medievals del P. Basc. Potser en aquells el mot per 'germà' o 'germana' tindria una forma amb -BBU-, amb -B- doble (*bb* intensiva?); o potser amb -P- en lloc de -B-. Com pretendríem rebutjar-ho o provar-ho, en les tenebres ibèriques? com? si es tracta més aviat de la densa ombra de l'ibero-basco-aquità comú? La P sembla haver estat sempre un fonema poc genuí en basc (que canvià en *b*, i fins *f*, la P dels manlleus llatins o erdèrics); mentre que pels textos i noms ibèrics veiem que hi ha P en certes condicions, almenys p. medials: entra, doncs, entre les possibilitats sostenibles, i fins versemblants, que el nostre ibero-basc extremo-oriental digués *ARREPA o -EBBA (o -PU, -BBU) per a 'germana' (o 'germà').

No descartem, però, que la suposada -P- dels noms andorrans es degués a alguna contaminació romànica. Més amunt que les *Rebes*, ja arran de la frontera, hi ha la Costa d'*Aiguarrebra* que ens dóna a conèixer el m. del Consell, alta serreta 2k5 a l'O. del poblet *El Serrat*; aquest nom que ja no deu pertànyer a l'estudiat grup pre-romà: essent compost d'*aigua* hem d'atribuir aquest nom al grup dels noms de deus i corrents provinents de RAPIDUS en la variant *REPIDU, -A, que hem estudiat (supra) a l'art. *Rabiosa* (*Font-Rèbia* etc.); amb una r repercussiva. ¿Intervendria, doncs, en la -P de *Les Rebes* i de *Rep* la contaminació d'aquest element romànic?

O més aviat ens acontentarem tanmateix amb la suposada variant fonètica basco-ibèrica.

Repalom, *Reperós*, *Repiaix*, V. Re-, Ri- (fluvial)
Replana, *Replans*, V. Re- intensiu

REPOSADOR

'Lloc per reposar els homes o el bestiar': *DECat* VI, 745a48-55.

El Reposador, partida a Eina. *Lo Reposador dels Bous*, damunt Llo, vora l'Avellanosa (Cor. 1959). *Reposadors* i *Balma d'en Dótres*, damunt Montesquiu, cap a la ratlla de Vilallonga (Cor. 1959). J. F. C.

Reprimala, *Repunta*, V. Re- (misc. moss.) *Requena*, V. Re- (misc. àr.)

REQUESENS

Castell, i avui veïnat disseminat, a l'Alt Empordà, agre. al mun. de Cantallops. En una vall al peu Sud de la gran Serra de Requesens, que és el nom empordanès de la que els rossellonesos anomenen l'*Albera*.

PRON.: *řəkəzəns* a La Vajol, Casac. 1920. Id. oït a la vora del castell i l'església (1934, exc. 216, Ll. i, 66, 67).

MENCIONS ANT. 858: «in pago *Petralatense* villare quod vocatur *Richusim*» (i sense punt, Colle. Moreau II, 24), que Abadal (*Ca. Car.* II, 354.10) suggereix interpretar com *Richusins*; C. 1074: «castrum de *Rechesen*» en un projecte de tractat entre els comtes Ponç d'Empúries i Gelabert de Rosselló (*Alart, RLR* II, 278).

Ss. XII ss. 1169: el bisbe G. de Peratallada cedeix a la Canonja de Girona l'alou «*Rechesen*» (Villan., *Vi. Lit.* XIII, ape. § 40); Ss. XII-XIII (doc. falsificat, amb atribució a l'any 844, pels monjos de St. Quirze de Colera, per reivindicar-hi drets) *Rechisindo* (Villan., *Vi. Lit.* XIII, 227.19); 1210: *Reberenno* (*Alart, Privil.*, 95) [al mateix potser es refereix una nota d'*Alart* en *RLR* II, 58, n. 1, *Rom.* v, 483] (cf. la nota final); 1214: *Requesens* (*Esp. Sagr.* XLIV, 260).

C. 1270-80: *Requezen*, un dels castells que Cerverí de Girona, recomana visitar per trobar-hi ajut (90.16, Ugolini, p. 681; *Riq.*, § 14). En la invasió francesa de 1288 en parla sovint Desclot (v, 36.2), amb variants mss., *Requecen(s)*, *Raquesen(s)*, *Requeren* (*NCl*, p. 179); 1362: Parr. Ste. Marie de *Requeseno*, de l'ardiaconat de l'Empordà (*Llibre Verd*, Alsius, 195; *Mon-salv.* XVI, 221).

ETIM. Evidentment un NP germànic, com establírem ja Aebischer (*Top.*, 29-30) i jo mateix en *E.T.C.* I, 39-40 (cf. 15.63, 244). Aebischer precisa RIGOSIND (Först., 1269), fundat en dos testimonis d'aquesta forma del NP en docs. de 813 i 1035 de la *Hist. Lgd.* En les meves notes, sense descartar això, jo indicava que més aviat deu ser simplement REKESWINTHS, NP gòtic, tan conegut, principalment com rei dels visigots, el successor de Leovigild.

Cap objecció fonètica possible: el ø germànic apa-